

Tvende nye Biser.

Den Første:

Om en hedensk Kongedatter,
som gif i sin Faders Hauge at plukke Blomster,
hvorover hun faldt i stor Forundring, fordi at
disse Blomster vare saa deilige, af Intet stable,
og begjærte i sit Hjerte, at kjende den Mester,
som disse Blomster af Intet kunde fremføre,
hvilket og skede; thi om Natten som hun laae
og sov udi sit kongelige Kammer, aabenbaredes
en Engel for hende, som underviste hende udi en
Drøm om den Herre Jesum og den himmelske
Herlighed, hvilket hun troede, og da hun vaag-
nede, reiste hun fra sin Faders Herlighed hen
i fremmede Lande, og lod sig undervise i den
christelige Troe, levede stiftelig, døde salig,
som Bisen videre formelder.

Den Anden:

Om en Jomfru ved Navn Dorothea,
som blev aflivet
for Christi Navns Bekjendelses Skyld.

Trondhjem. Trykt af T. A. Hoeg.

V box 6:176

Den hellige Evangelium

Den hellige

11. Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

En hedsnk Kongedatter hold Stod op en Morgenstunde, At plukke Blomster mangesfold. Udi de grønne Lunde.

2. Hun grundet paa de Blomster smaa, Begyndte sig at kjere, Kunde jeg denne Mester faae, Seg vilde hannem ere.

3. Han er forvist en Mester bold, En stor og kunstig Herre, Som disse Blomster mangesfold Af Tøtet kan fremføre.

4. Den Mester er jeg af Hjertet troe, Og ønsker ham at kjende, Forlade vil jeg min Faders Boe Og mig til hannem vende.

5. Hun vendte sig da hjem igjen, I samme Troe og Tanker, Og sagde: havde jeg den Ven, Hvor jeg de Blomster sanker.

6. Det hendte sig om Midnats Tid, Da hun monn' sødest hvile, En Engel baade mild og blid Til hende monne ile.

7. Han sagde: Kongedatter blid, Ståt op i denne Stunde, Og følg nu med i denne Tid Udi min Herres Lunde.

8. Thi du i Dag har ønsket dig, At kjende denne Herre, Som disse Blomster frydelig Af Jorden lader bære.

9. Hun stod strax op i samme Stund, Fuld glad udi sit Hjerte, Bekjendte frit ud med sin Mund: Nu vigte bort min Smerte.

10. Før jeg den Mester faaer at see, Som jeg vil gjerne prise: Seg følger med, det skal strax see, Vil Du mig hannem vise?

11. Hun neied for den Engel siin Med dyb ærbodig Tale: Ak! gid den Mester var dog min? Seg vil mig ham befale.

12. Siig mig nu smukke unge Dreng, Hvorfra er du dog kommen? Mens du her findes for min Seng, Din Tale har jeg fornummen.

13. Du er en skjon og velstabt Mand, Forunderlig uden Lige, Hvis Lige ikke findes kan Udi min Faders Rige.

14. For din Skyld er jeg kommen hid, Du skal den Mester ere, Hvis Bunder-Bærk du faae med Flid Paa Blomsterne at være.

15. Ledfager du mig did, min Ven! Med dig saa vil jeg gange, Bort fra min Faders Afgud hen, Til dine hjem og Lande.

16. Min Ven, om du har lyst at gaae Udi min Faders Rige, Al Verdens Pragt skal du forsmaa, Og fra din Bantroe pige.

17. Min Faders Afguds-Dyrkerie Seg gjerne vil forlade, Den Belyst Verden skjenker i, Vil jeg af Hjertet hade.

18. Derpaa tog hende ved sin Haand Afsted han monne ile, Langt bort fra hendes Faders Land, Til Glæde, Fryd og Hvile.

19. Hun fulgte ham med lyst og Fryd Af Glæde, som sig teede: Og gjorde Spørgsmaal samme Tid, Hvad hans Navn monne heede.

20. Mit Navn det er forunderlig Kan jeg med Sandhed siige: Seg har det hørt evindeligt Udi min Faders Rige.

21. Vil du mig tjene af Hjertens Grund, I stadig Troe mig ere? Mit Navn jeg siger denne Stund Det monne Jesus være.

22. Hun spurgte ham end ydermeer, Siig mig, hvo er din Fader? Mens du saa deilig Skabning er, Seg aldrig dig forlader.

23. Min Fader er den Rigeste, Al Jorderig monne han eie; Kun Gaa udaf din Slægt vi see, Der vandre paa hans Veie.

24. Himmel og Jord og Havets Magt Maa hannem lydig være, Mangfoldig tusind Englers Bagt Dyparte ham til Ære.

25. Er da din Fader saa riig en Mand Af Bilkaar, Stand og Evne: End bedre jeg du og for sandt Din Moder ville nævne.

26. Min Moder er en Jomfru reen, Af Kongeblood og Stamme, Som fødte mig foruden Meen, Blev dog som for den samme.

27. Blev dog din Moder en Jomfru kjær, Stor Under! uden Lige: Siig mig paa denne Rejsefar, Tilstanden af dit Rige.

28. Udi min Faders Rige er Bestandig Fred og Glæde; Thi Verdens Modgang og Besvær Maa der ei fæste Sæde.

29. Min Kjæreste og Ven saa fiin, Derhen bær jeg stor Længsel; Hjælp mig fra denne Verdens Piin' Dg Afguds Dyrke-Fængsel.

30. Vil du mig tjene af Hjertens Grund Dg mine Bud adlyde, Saa skal du udi allenstund Min Faders Glæde nyde.

31. Hun sagde ja! og fulgte med, Jeg vil dit Ord tilståde: Thi jeg udi mit Hjertested Alt føler denne Glæde.

32. Er du i Troen kommen did, Som Hjertet dig kan sige, Da bliv kun her en liden Tid, Mens jeg gaar til mit Rige.

33. Der vil jeg dig berede Sted, Hvor du skal hos mig være, I varig Glæde, Fryd og Fred, Til evig Tid i Ære.

34. I samme Stund hun vaagnede, Dm anden Morgen blide, Dg tænkte paa det, som var skeet, Den Drem var uden Lige.

35. Hun Afskeed fra sin Fader tog Fra hedenst Herredømme, Langt hen til fremmed Lande drog, Dg monne ei forsømme

36. At skikke Bud til lærde Mænd, Som hende kunde vise, Hvordan hun skulde kjende den, Som hendes Drem udviste.

37. Hun antog Daab og Christendom, Gudsfrygtig Levnet førte, Dg var i alle Maader from, Som christeligt mon være.

38. Dmsider dede hun da hen I en god Alders Maade: Nu er hun hos sin Sjæle-Ven Dp-tagen i Guds Raade.

Mel. Hr. Thorvald, Hjon Signe, de veneste to.

Der man skrev Tusind Fem Hundred Aar, Dertil Ni og Firesindstyve, Den sjette Dag i Blidel det var, Jeg vil det ikke lyve, Da horte man Gry og megen Ry Af Guds Børns Hjerte og Munde, Som da leed Dee, de Christene, Udaf de hedenste Huude.

2. Paa den Tid var en christen Mand, Mandenus monne han hede, Dertil var hans Hustru from og god, Gudsfrygtig monne hun være, Herren altid tilbad med Flid, Hendes Datter de Raad mon give, At hun forvist skulde elske Christ Dm hun vilde salig blive.
3. Dorothea det adelige Blod, Vi hende nu monne kalde, Det Navn betyder Guds Gaver god, Dem hun og havde med alle, Sig selv til Gavn har hun det Navn, Som Skriften monne bevise; Den Gave er stor, hvo paa Gud troet, Djævelen kan dem ei stæde.
4. Hun lydde og Forældre ad, Holdt dem i Agt og Ære, Gjorde gjerne, hvad de hende bad, Dg hvad de hende mon' lære

- Holdt hun med Flid i al sin Tid,
Det kom hende selv til Baade,
Ydmyg og sagt i Ord og Akt
Var hun i alle Maader.
5. En Dag, som hun af Skolen gik,
Lands-Fyrsten hende mødte,
Attraa han til hende i Hjertet fik,
Med Ord han hende forsogte,
Han bed hende Guld og Troen huld,
Om hun vilde ham trolove;
Hun sagde nei, hun vilde ei,
Hun torde det ikke vove.
6. Hun sagde: jeg haver en Brudgom god,
Den ypperste i Verden kan være,
Ærlig, dydig og dertil from,
Det er Jesus, min Herre,
At love en Mand jeg ikke kan,
Imens jeg er i Live,
Jeg beder dig, begjær ikke mig,
Det kan dog ikke blive.
7. Der han fornåm, hans Bud og Ord
De hannem ei hjælpe kunde,
Da trængte han hende med Piner stor
Udskillig og mangelunde:
Den Pine og Bæ, som da mon stee,
Der hun var fangen og bundet,
Da blev hun klar i Troen bar,
Som Guld i Ilden bliver fundet.
8. Theophilus, den Canceler,
Han horte den Jomfru sig give,
Han sagde: Spar dit unge Liv,
Dg lad dig ikke aflive;
Det er falsk Lære, du monne frembar
Til Jesus Christ, din Herre,
Vend du igjen og se en vær,
Ellers dit Liv ombære.
9. Den Jomfru svarer strax med Flid,
Du skal det ikke begjære,

- At jeg skulde nu paa denne Tid
Min kjære Frelser forsvære,
Som libde for mig den haarde Død
Paa Korsfætt med stor Pine.
Min Herre Christ hjælp mig forvist
Ud af min Sorg og Dvide.
10. Hun sagde: jeg kommer nu i det Land,
Hvor jeg skal evindeligt leve,
I Paradiis til evig Prais:
Blandt Urter og Roser rede;
Hun stod paa Knæ og raabte hoit,
At Gud vilde hende behøre,
Om Hjælp og Trøst til Jesus Christ,
Dg hende til Himmerig føre.
11. Theophilus svarede med Spot:
Jomfru, naar I kommer dere,
Jeg beder I sender mig af den Frugt,
Som i den Hauge monne være.
Dorothea sagde med Sagtmodighed,
Hun vilde det gjerne gjøre;
Hun stod paa Knæ og raabte hoit,
At Gud vilde hende behøre.
12. O! Herre Gud, bliv Du hos mig,
Annam mig i dine Hænder,
Min Sjæl og Liv befaler jeg Dig,
Giv mig en salig Ende:
Hjælp mig at stride med Dødsens Krig,
Dit hellige Navn til Ære,
At jeg min Fiende saa overvinde,
Af dig er det min Begjære.
13. Der hun blev aflivet med et Sværd,
Et slinnende Barn mon komme
Til Theopilum udi samme Færd,
Hannem til megen Fromme;
Det samme Barn havde paa sin Arm
En Kurv med Roser i Hænde;
Det sagde med Lugt, der er den Frugt
Dorothea dig loved at sende.

0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
200

14. Det sendte dig en Tomfru god,
 Af Christi Hauge den skjenne,
 Som nu gav ud for Christ sit Blod,
 Alt godt monne hende der lønne;
 Vil du det troe, hun lever med Noe
 Blandt alle Engle: Skare,
 Al hendes Glende haver nu Ende,
 Hun stinner som Solen klare. .01
15. Theophilus undred sig derpaa,
 Hvor man kunde, Roser fange,
 Thi der var Snee og frosset haardt,
 Dg Urterne var i Tvange.
 Der er altid, jeg siger, med Flid,
 Et bedre Liv end dette,
 Gud giv mig ogsaa det samme at faae,
 Christ mine Synder udslætte. .11
16. Han angred' sin Synd og tænkte sig om,
 Begyndte da først at prise,
 Foragted saa denne Verdens Rigdom,
 Lod sig strax underpise;
 Paa Herrens Ord sig døbe lod,
 Dg sig en Christen kalde;
 Gladelig hengif, Døden han fik,
 Bekjendte saa Christum for alle. .21
17. Ligesom Regn gjør Jorden vaad,
 At den deraf mon grønnes,
 Saa gjør og Christne Menneskers Blod,
 Deraf formeres og skjønnes.
 Jeg siger forsand, udi dette Land,
 Som de dennem saa mon døde,
 Af en Blodsdraabe vorte ti op;
 Man kan dem ikke lægge øde. .31
-
- Det kan man se i alle de gamle Bøger
 og i alle de gamle Bøger
 og i alle de gamle Bøger
 og i alle de gamle Bøger